

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2017. március 9.
(csütörtök)

Szepesy László

ISTEN FELÉBRESZTI EGYHÁZÁT: MEGMUTATJA KÖNYÖRÜLETÉT ÉS IRGALMÁT

Énekek: 130; 298,1-5

Alapige: 2Mózes 3,7-8

„Az Úr pedig mondta: Látván láttam az én népemnek nyomorúságát, amely Egyiptomban van, és meghallottam az ő sanyargatóik miatt való kiáltásukat; sőt ismerem szenvedéseit. Le is szállok, hogy megszabadítsam őt az egyiptombeliek kezéből, és felvigyem őt arról a földről jó és tágas földre, tejjel és mézzel folyó földre, a kananeusok, khitteusok, emoreusok, perizeusok, khiveusok és jebuzeusok lakóhelyére.”

Imádkozzunk!

Magasztalunk Téged, mennyei Édesatyánk, hogy a mai napon is kegyelmes és irgalmas voltál hozzánk, ahogyan azt az Igében is láthatjuk, ahogyan azt megígérted. Köszönjük Neked, Úr Jézus Krisztus, hogy ma is érdemeidet tártad mennyei Atyánk elé, amely miatt áldásokban lehetett részünk, és ma is ugyanúgy érvényes a golgotai kereszthalálod, váltságod, amely minden ma elkövetett bűnünkre elegendő.

Köszönjük Neked, hogy bátorítasz, vezetsz és vigasztalsz bennünket Igéden keresztül. Köszönjük az énekelt zsoltár biztatását is, azt, hogy ha netán még a mélységből kiáltanánk Hozzád, akkor is meghallod szavunkat, Szentlelked által pedig eljuttatsz bennünket oda, hogy bátran meg merjük hirdetni: mindenki Tebeléd vesse reménységét, mert Te irgalmas és kegyelmes vagy. Köszönjük, hogy ami a zsoltáros tapasztalata lehetett a szabadításban, a megerősödésben, a Benned való bizalomban, az Lelked által a mi személyes tapasztalatunk is Lehet.

Szeretnénk kérni, hogy ajándékozz meg bennünket is igéddel, Rád figyelő, Utánad óhajtó, vágyakozó szívvel, és hogy olyan hitünk hadd lehessen, amely a Te szavadat a szívbe zárja, azon csüng, abból tanul, és a szerint akar élni. Kérjük, hogy változtasson meg igéd bennünket, szívünket, hogy Téged tudjunk egyre inkább követni, és elsősorban magasztalni, dicsérni. Kérjük, hogy így áldd meg ma esti alkalmunkat,

hirdettesd a Te szent „igédet, felséges Isten, ne hagyd szomjúhozni a mi lelkünket”. Kérünk, hadd lehessen ez által a mai alkalmunk is a Te dicsőségedre.

Krisztusért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Az Isten felébreszti egyházát című igehirdetés-sorozat ma esti alkalmán arról lesz szó, hogy mennyei Atyánk úgy is magához hívja, ébresztgeti az Ő Egyházát és népét, hogy nyilvánvalóvá teszi számunkra az Ő könyörületét. Az Egyház történetében Isten számtalan alkalommal megmutatta az Ő irgalmát, a mai alkalmunkon azonban csak azzal az időszakkal foglalkoznánk, amely a zsidók Egyiptomból való szabadulásának kezdetét jelentette. A felolvasott 2 igevers akkor hangzik el, amikor Isten elhívja Mózeset 80 évesen Izráel szabadítójául. De mielőtt ez megtenné, előbb kijelentette neki azt, hogy miért is szabadítja meg az Ő népét annak fogságából. És ha összegeznünk szeretnénk alapigénket (ezt a 2 igeverset), akkor azt kell mondanunk, hogy a szabadítás egyedüli oka Isten könyörületessége és irgalmassága volt. Ahhoz, hogy ezt belássuk, előbb meg kell értenünk és meg kell vizsgálnunk az akkori Egyház helyzetét és állapotát.

Izráel népe – akik közül az akkori Egyház tagjai kikerültek – Gósen földjén élt Egyiptomban. Tudjuk jól, hogy azért ott, mert József oda telepítette le – az akkori fáraó engedélyével – a családját. Egyiptom ezen része nagyon termékeny, természetben, vízben és jó földben gazdag terület volt. Sokáig Izráel népe számára bőségesen biztosította a szükséges javakat. És azon a földön az izráeli és az egyiptomi nép békésen élhetett egymás mellett sokáig. Később azonban mind a nép, mind az Egyház helyzete megváltozott. Izráel népe Isten áldása révén egyre nagyobb lett, egyre többen lettek, Gósen földje ennek megfelelően pedig egyre kisebb számukra. Új király ült a trónra, aki nem ismerte Józsefet, és félni kezdett az egyre nagyobb létszámú zsidó néptől, ezért életkörülményeiket és megélhetésüket megnehezítette, végül pedig tudatosan is üldözni akarta őket az újszülött fiúcsecsemők meggyilkolásával.

Isten Egyházára hatással voltak ezek a változások. Először is a megnövekvő létszám nem feltétlenül az Egyházban lévő hívők számának növekedését, gyarapodását, hanem inkább a különféle nézeteket vallók megjelenését, az igaz tanítás felhígulását, és más isteneket imádók beszivárgását jelentette. Tudjuk, hogy voltak hívők az Egyházban akkoriban is, mint például Mózes szülei (akik hit által rejtették őt el, ahogy azt a Zsidókhöz írt levél is mondja), ott voltak a hívő bábák (akik nem voltak hajlandóak a fiúcsecsemőket meggyilkolni, mert istenfélők voltak), és még néhány embert említ a Szentírás. Ugyanakkor Mózes könyveiből azt is tudjuk, hogy többen voltak olyanok, akik az egyiptomi isteneket azonosították az élő Úrral (gondoljunk csak az aranyborjú esetére), vagy többen voltak olyanok, akik az építkezéseken felvigyázókká, azaz az egyiptomi rendszer kiszolgálóivá lettek, ahogyan azt a 2Mózes 5,14-ből és a következő versekből megtudjuk. Saját maguk voltak népük többi tagjának rabszolgatartói, felvigyázói. Ekkoriban Izráel népe között még nem volt egy olyan papság, amely tanította, vagy pásztorolta volna a népet, mert voltak annak világi vezetői, családfői, akiknek volt egy ilyen feladatuk, de mégsem volt annyira egységes a nép. Ellenben az egyiptomi istenek templomai, az egyiptomi vallások tanításai, világszerte híres tudományuk sokakat csábíthatott arra, hogy a pogány istenek felé forduljanak. Isten írott Igéjét sem olvashatták az izráeliták, hiszen a Szentírás első könyvét Mó-

zes írta le később. Rájuk hagyományozott szó- vagy írásbeli emlékeik lehettek, ami esetleg a teremtésről vagy az ősatyák történetéről szólt, de azok mégsem bírtak isteni tekintéllyel feltétlenül. (Isten először Mózes által íratta le isteni tekintéllyel ezeket a történeteket.) Mindezeket összegezve tehát azt kell mondanunk, hogy az Egyház nem volt valami jó állapotban. Inkább vegetált, mint aktívan élt.

És ezt az Egyház tagjainak lelkiállapota is tükrözte. Először is a sok teher, munka és szenvedés annyira reménytelenekké tette őket, hogy nem láttak, és nem is vártak akkori állapotukból szabadulást. Ezt nagyon jól jelzi az, hogy amikor a közülük, azaz az izráeliták közül származó herceg, Mózes fiatal korában melléjük állt, mintegy a nép élére állt volna, akkor nem pusztán az történt, hogy a többség nem állt oda mögé, és nem támogatták őt, hanem némelyek egyenesen ellene támadtak, és kérdőre vonták, hogy „kicsoda tett téged főemberré?”. Annyira megszokták a szolgasorsot, a szenvedést, a teherhordozást, hogy már nem is reménykedtek abban, hogy létezik abból szabadulás, lehet másként élni, van abból kiút.

A nép imádságáról is Mózes egyértelműen ír a könyveiben: a többség valószínűleg nem túl sokat fohászzkodott Istenhez. Amikor Mózes 2. könyvének első fejezeteit elolvassuk, és látjuk benne, hogy a fáraó egyre kegyetlenebb döntéseket hoz Izráellel szemben, a zsidó népről nem olvassuk egyidőben azt, hogy ők sokat könyörögtek volna az Úrhoz. Ezt akkor tették meg a 2. fejezet utolsó 3 verse szerint, amikor a király meghalt (aki elrendelte a gyermekek megölését), és új király ült a trónra, aki továbbra is rabszolgasorban tartotta a népet. Ekkor kezdődött el a közös fohász. Természetesen ez nem jelenti szó szerint azt, hogy az előző király idején ne lett volna néhány hívó ember, aki folyamatosan imádkozott volna Istenhez, de a nép együttesen az új király idejében kezdett csak el fohászkodni a Szentírás szerint.

De ezt a fohászkodást sem szabad félreértenünk. Sokan úgy gondolják, hogy Izráel népe szívében a szolgaság hatására nagy változás ment végbe, aminek következtében ők Istenhez fordultak. És bár valóban igaz az, hogy Isten gyakran felhasználja a szenvedést arra, hogy magához térítse és hívogassa az embereket az Ő kegyelméből, ugyanakkor mégis azt kell mondanunk, hogy a Szentírás arról beszél, hogy ebben az esetben nem ez történt. Először is Mózes arra mutat rá, hogy a nép nagyon könnyen elhajolt tőle is, mint vezetőtől. Először, mikor megjelenik Egyiptomban 80 évesen, és bemutatja a jeleket, amiket az Úr adott neki (a botjának kígyóvá változását, a kezének megbetegítését), akkor a nép vezetői hittek úgymond neki. De amint először bemegy a fáraóhoz, és a fáraó úgy reagál kérésére, hogy még jobban megnehezíti a nép dolgát, és még több téglát kér, akkor azonnal Mózes ellen fordul a nép, és azonnal ellene támad azt mondván neki, hogy mit teszel, megítél téged az Isten! Azaz valószínűleg először sem hittek őbenne annyira. És a későbbiek is, a szabadítás után végbemenő dolgok is sorra arról számolnak be, hogy ez a nép mint lázadt fel, mint zúgolódtott Isten ellen. Mózes 2., 3., 4. könyvében meg tudnánk számolni, hányszor ítélte meg Isten – akár halálbüntetéssel is – ezt a népet azért, mert fellázadt Ellene. De legkonkrétabban akkor mondja ki az Ige azt, hogy ez a nép nem tért meg, amikor Mózes közli Isten szabadításának örömhírét, mondhatni az evangéliumot, és azt, hogy népének adja Kánaán földjét, amit megígért korábban, és a nép a 2Mózes 6,9 szerint nem hallgatott Mózesre. Mi miatt? Azt írja az Ige: a „*kislelkűség és a kemény szolgálat miatt*”.

Továbbá: Mózes, amikor a nép fohászáról beszél, mindig hangsúlyozza, hogy az a szolgaság, a szenvedés, vagy pedig az őket sanyargatók miatt hangzott el. Mi volt

az imádság vagy az Istenhez kiáltás oka? Nem a bűnbánat, nem a saját bűneimnek meglátása, a szabadulás reménysége, nem az alázat, nem a hit, hanem egyszerűen a körülményeik, a szenvedések készítették őket arra, hogy egy ilyen fohászt küldjenek az ég felé, hogy sóhajtozzanak, Istenhez kiáltsanak. Ma is gyakran találkozunk azokkal, hogy olyan emberek, akik korábban semmi jelét nem mutatták az Istenbe vetett hitnek, a szenvedés vagy nyomorúság idején Istent kérik, hogy segítsen nekik. Amint azonban Isten könyörül rajtuk, és megszűnik a szenvedésük oka, a legtöbben el is felejtik Őt azonnal. Mindezeket látva tehát azt kell mondanunk, hogy az Egyház nem azért kiáltott, mert hitre ébredt volna, hanem azért, mert a körülményeik egyre nehezebbek és súlyosabbak voltak. A szenvedés készítette őket kiáltásra. Az Egyház nem pusztán aludt akkoriban, hanem az Istenbe vetett hit csak néhányakban pislákol a Szentírás beszámolója szerint.

Mindezeket azért kellett ilyen hosszan tárgyalnunk, mert amikor feltesszük a kérdést, hogy Isten miért szabadította meg ezt a népet Egyiptomból, néhányan arra a következtetésre jutnak, hogy azért, mert a hívők Őhöz fohászkodtak. Valóban van a Szentírásnak egy ilyen ígérete a 34. zsoltár 16. versében, hogy „*az Úr szemei az igazakon vannak, és az Ő fülei azoknak kiáltásán*”, de jelen esetben nem erről van szó, nem a hívők kiáltottak pusztán, hanem a szenvedés okozta fájdalom készítette az embereket kiáltásra. És Isten nem az ő kiáltásuk miatt szabadította meg ezt a népet, nem ez készítette Istent arra, hogy cselekedjen. Az alapigeként felolvasott 2 igeversben Isten világosan elénk adja, hogy mi készítette Őt a zsidók Egyiptomból való megszabadítására, és ezért most erre a 2 igeversre térnek rá.

Hadd olvassam fel még egyszer, mintegy emlékeztetőül ezt a 2 igeverset: „*Az Úr pedig mondta: Látván láttam az én népemnek nyomorúságát, amely Egyiptomban van, és meghallottam az ő sanyargatóik miatt való kiáltásukat; sőt ismerem szenvedéseit. Le is szállok, hogy megszabadítsam őt az egyiptombeliek kezéből, és felvigyem őt arról a földről jó és tágas földre, tejjel és mézzel folyó földre (...).*” Isten 3 dolgot említ meg, ami miatt Ő leszáll megszabadítani az Ő népét. Az első: „*látván láttam az én népemnek nyomorúságát*”. Másodszor: meghallotta népe kiáltását. Harmadszor: ismeri szenvedéseit. Látszólag ezek az okok oda vezetnék el a mi gondolatainkat, hogy a népben volt az ok, ami miatt Isten leszállt, mert azt mondja, hogy látta a nép nyomorúságát, hallotta a nép kiáltását, és ismerte a nép szenvedéseit. Tehát mintha Istent a mi helyzetünk kényszerítené vagy készítené arra, hogy leszálljon hozzánk. Ezzel szemben az igék arról beszélnek, hogy Isten az, aki valamit tett: Ő látott, Ő hallott, és Ő ismerte a szenvedéseket. Ha megvizsgáljuk ezt a 3 dolgot, arra kell eljutnunk, hogy az Ige másról beszél: nem miattuk történt a szabadítás, hanem ennek oka magában Istenben van.

Az első, amiről az ige beszél, az, hogy látván látta népének, azaz Izraelnek nyomorúságát. Mit jelent ez a kifejezés? Több dolgot is. Először is azt kell hangsúlyoznunk, hogy ne gondoljuk azt, hogy Isten akkor kezdte el látni az Ő népe nyomorúságát, amikor az felkiáltott, minthogyha Isten korábban nem látta volna, hogy mi történik az Ő népével. Nagyon is látta, sőt, még azok bekövetkezése előtt is tudott róla. Az 1Mózes 15,13 szerint már Ábrahámnak Isten előre megmondta, hogy népét Egyiptomban nyomorgatni fogják. Azaz Isten mindvégig rajta tartotta a szemét az Ő népén, és az a nép nem véletlenségből került szolgáskorba, hanem az Ő akaratából. Mert ha Isten úgy akarta volna, akkor másként is alakíthatta volna ennek a népnek a történelmét, úgy, hogy Egyiptomban jó sora lehetett volna, és úgy hozta volna ki

őket, és vitte volna föl Kánaán földjére. Isten azonban a nyomorúságot szánta népének, mert azon keresztül akarta megmutatni az Ő könyörülő voltát. Későbbiekben (az 5Mózes 7-ben) megemlíti Mózes a népnek, hogy ne gondoljátok azt, hogy azért választott titeket az Úr, mert ti minden népnél többen vagytok, vagy nagyobbak vagytok, hanem azért választott ki, mert szeretett titeket. Ennek hangsúlyozásában is, nem a népben található a szabadítás oka, hanem Istenben magában, az Ő szeretetében. És ugyanezt erősíti meg ez a kifejezés is: Isten mindvégig rajta tartotta szemét az Ő népén, akár fohászzkodott Hozzá, akár nem, akár hitt Benne, akár nem. De miért törődött Isten ennyit ezzel a néppel? Azért, mert Ábrahám utódai voltak? Igen, részben ezért, mert Isten szövetséget kötött Ábrahámmal, és megígérte, hogy annyi utóda lesz, mint égen a csillag. De vajon az a szövetség nem Isten irgalmán és könyörületén alapult-e? Azért választotta ki és hívta ki Ábrahámot és Izráel népét, mert rajtuk akart könyörölni. A 2Mózes 33,19-ben, és később a Róma 9,15-ben is Isten megerősíti ezt, amikor azt mondja: „*könyörülök, akin könyörülök, kegyelmezek, akinek kegyelmezek*”. Isten könyörületét kell nagynak látnunk, nem azt, hogy mi mennyire szenvedünk, vagy mennyire tudunk fohászzkodni Istenhez, és akkor majd megszabadít bennünket. Isten könyörületére irányítja a Szentírás a figyelmünket, hogy abban reménykedjünk.

Másodszor azt jelenti ez a 'látván láttam' kifejezés, hogy Isten észreveszi a nyomorultakat, és segít rajtuk, mert Ő irgalmas és könyörülő Isten. Amikor Mózesnek kijelenti, hogy látva látta a nyomorúságot, akkor magáról akarta kijelenteni azt, hogy Ő látja a nélkülözőt, a nyomorultat, a remény nélkülit is – pedig semmi gyönyörködő nincsen benne, amiért ránézzen, de Ő mégis ránéz –, észreveszi őket (pedig mi hányszor megyünk el egymás mellett, anélkül, hogy észrevennénk egymást!), és megindul annak állapotán és könyörül rajta. Még akkor is így van ez, amikor mi azt gondoljuk, hogy Isten nem lát bennünket, mert nem siet a segítségünkre, mert nem enyhíti a szenvedésünket és fájdalmunkat, és nem jelenik meg Bíróként, hogy megítélje azokat, akik elnyomnak minket, vagy akik esetleg szenvedést okoznak nekünk. Isten akkor is látván látja az Ő népét. Ez a kifejezés tehát Isten szabadításának okaként az Ő irgalmát és könyörületét nevezi meg.

Másodszor azt olvassuk, hogy meghallotta népe kiáltását. Korábban már bővebben beszéltem erről, hogy ez alatt a kiáltás alatt főként nem a hitből fakadó imádságot kell értenünk, hanem a szorult helyzetben lévő ember sóhaját, panaszát. Mózes alapigénken is úgy fogalmaz, hogy ezt ne értsük félre. Mert nem azt írja Izráelről, hogy az bűnbánatot tartott, és úgy fohászzkodott Istenhez, mint esetleg tette azt Dániel Babilonban, saját népe nevében is, vagy Ezsdrás, Nehémiás és a többiek, hanem úgy ír róluk, mint akik sanyargatóik miatt kiáltottak. Milyen kifejezést használ Mózes? Kiáltott. És Isten még az ilyen kiáltást is meghallja, mert Ő elsősorban nem az emberre néz, amikor meghall bennünket, amikor megszabadít valakit, hanem saját irgalmára és könyörületére. Ugyanis nem sok dicsérvonaló van abban, ha egy ember csak akkor kiált Istenhez, ha bajban van. Nem csak akkor kellene. Ha Isten csak akkor szabadítana meg, amikor mi úgy imádkozunk és fohászkodunk Hozzá, ahogyan kellene, akkor nagy bajban lennénk. Ő azonban mindezek felett könyörületes, és ezért hallja meg a tökéletlen fohászkodásunkat is. És az, hogy meghallotta, azt is jelenti, hogy Ő minden igazságtalanságot számon tart, meghall, és egyszer számon fogja kérni azokat. Számon fogja kérni azokon, akik elkövették ezeket a bűnöket, és különösen is azokat a bűnöket, amelyeket az Ő gyermekei ellen követtek el. Isten itt bátorítás-

ként is mondja az Ő népének, hogy hallottam a te kiáltásodat, nincs az elfelejtve, számon van az nálam tartva.

Harmadszor pedig azt mondja, hogy „*ismerem szenvedéseit*”. Ez abba a titokba enged betekintést nyernünk, hogy az az Isten, aki tökéletes, végtelen hatalmú, akinek ereje miatt senki nem tud ártani, és ezáltal fájdalmat okozni Neki, azaz akitől teljesen távol áll minden szenvedés, mert természetével a szenvedés nem összeegyeztethető, mégis ez az Isten önként részt vállal a mi szenvedéseinkből. Azáltal is, hogy egyrészt kijelenti, hogy „*ismerem szenvedéseidet*”, és itt nemcsak egy pusztá tudomásulvételre kell gondolnunk, hanem a szó legmélyebb jelentésére, másrészt pedig Isten olyan módon vállal részt a szenvedéseinkből, ahogyan ezt megtette Jézus Krisztusban, aki önként szenvedte el bűneink minden büntetését és következményét, ami igazi szenvedés volt. „Szenvedett Poncius Pilátus alatt”, szoktuk vallani az Apostoli hitvallás szavaival. Miért foglalkozik Isten a szenvedéssel, és miért hordozza azt el helyettünk? Azért, mert könyörül rajtunk, és nem akarja, hogy nekünk kelljen mindazt elhordozni. Isten megtehetné, hogy kizárja magát ebből, és azt mondja, hogy nekem semmi részem nincs a szenvedéseitekben, az tőlem távol áll, az hozzám nem méltó. És ehelyett megüresíti magát, eljön a földre, és átvállalja, magára veszi, és ott a golgotai keresztfán mindent elszenved helyettünk. Isten ismeri a szenvedéseidet. És ez azt is jelenti, hogy a szenvedést okozókat is ismeri, tudja, hogy miért szenvedsz. Tudja, hogy fájdalmad esetleg saját bűnöd miatt van, tudja azt, ha esetleg egy családtag, egy szerettünk, egy ismerős miatt van. Nincsenek elfeledve. Isten ismeri a szenvedéseidet.

Látván látja népét, hallja a kiáltását, és ismeri szenvedéseit. Mindezen okok készítették Istent arra, hogy leszálljon megszabadítani népét, mert a folytatásban így mondja: „*le is szálllok*”. Ez az 'is' azt jelenti, hogy nem maradhatok, tennem kell valamit. „*Le is szálllok, hogy megszabadítsam őt*” – így szól a folytatás. Mert lehetetlen dolog, hogy Isten könyörületessége ne jelenjék meg, és hogy az Ő ígérete ne teljesedjék be. Megígérte Ábrahámnak is, hogy könyörül az ő utódain, és megszabadítja őket, és Mózes ezért fogalmaz így, hogy Isten ezt mondta: „*népemnek nyomorúságát, amely Egyiptomban van*”, meghallotta. Milyen nép nyomorúságáról van szó? Amelyik Egyiptomban van. Miért fontos ez? Mert annak a népnek nem Egyiptomban van a helye: Isten terve és ígérete szerint Kánaán földjén. És ezért, mert Ő ígéreteihez hű, és könyörülő Isten, megígéri, hogy bevezeti népét Kánaán földjére. Isten szabadítása, amellyel népét kihozta Egyiptomból – tudjuk jól – annak a szabadításnak az előképe lett, amellyel Jézus Krisztus szabadít meg minket. Amikor feltesszük a kérdést, hogy Jézus Krisztus miért szabadít meg minket, akkor csak azt a választ tudjuk adni, amelyet ez az ige is megfogalmaz: Isten könyörülete és irgalma mindennek az oka. Amikor Pál apostol saját megmeneküléséről, megtéréséről vall az 1Timóteus 1,13 és 16. versekben, mit nevez meg? Hadd olvassam föl. Azt mondja Pál magáról: „*ki előbb istenkáromló, üldöző és erőszakoskodó voltam: de könyörült rajtam*”. A könyörületét nevezi meg okként. A 16. versben ugyanezt erősíti meg: „*De azért könyörült rajtam, hogy...*” Isten könyörülete a szabadításunknak az oka.

Mert mindannyian fogságban élünk, mint akkoriban Izráel népe, mégpedig a bűn fogságában. Látja Isten a mi helyzetünket? Látta akkor ott népének helyzetét Egyiptomban? Látja a bűn rabjaként élő és szenvedő ember helyzetét? Igen, és könyörül rajtunk, nem azért, mert mi Őhöz fordulunk, hanem mert Ő irgalmas, és nem akar minket ebben a fogságban, ebben a szenvedésben, ebben a bűnben hagyni. Könyörü-

ló Isten Ő, ezért szabadít. Szoktunk a bűn rabsága miatt Istenhez fordulni? Szoktunk a bűn okozta fájdalomtól szenvedni, és ezért Istenhez kiáltani? Volt róla szó, hogy igen, még a hitetlen ember is megteszi ezt, még hogyha nem is veszi komolyan. De Isten nem ezért könyörül rajtunk, mert mi olyan nagy hittel fohászunk Őhoz-
zá, hanem mert könyörülő és irgalmas. Meghallja a bűnben szenvedő ember fohását? Meghallja, mert ahogyan Jézus Krisztus is sok hitetlenen könyörült, úgy könyörül rajtunk is Isten. Ismeri szenvedésünket? Nemcsak ismeri, hanem a szó legmélyebb értelmében, ahogy az Ige is mondja, Jézus Krisztus maga hordozta el minden bűnünket, hogy Ő szenvedjen mihelyettünk, Ő, aki bűnt nem ismert, bűnné lett ér-
tünk, hogy mi az Ő igazsága által megszabaduljunk. Ő az, aki leszállt igazán a földre azért, hogy népét megszabadítsa. Alapigénk is beszél erről a kifejezésről, Isten azt mondja, hogy „*le is szállok*”, ez akkoriban azt jelentette, hogy számotokra látható mó-
don cselekedni fogok, és nem fog így folytatódni az életetek, de tudjuk jól, hogy mind-
ez Jézus Krisztusban teljesedett be tökéletesen, amikor „*az Ige testté lett, és lakozott
közöttünk*”. Lejött a földre, elrejtve az Ő istenségét, hogy minket megszabadít-
son. Isten könyörül rajtunk. Ebben reménykedhetünk. Ez az, ami a mi szabadulá-
sunknak igazi záloga. Ezért fohászunk Őhoz-
zá, hogy könyörülj rajtunk, és sza-
badíts meg minket, tekints a Te irgalmasságodra.

Izrael Egyiptomból való megszabadulásának oka egyedül Isten irgalmában és könyörületességében keresendő. Egyháza akkor is rossz állapotban volt, Isten pedig könyörületéből megszabadította azt, és kivezette őket Egyiptomból, egészen az ígé-
ret földjéig. Hogyan ébreszti fel Isten az Ő népét? Hogyan ad ébredést? Isten ma is könyörületességének kijelentésével, megmutatásával akarja felébreszteni Egyházát. Mással is, nem csak ezzel, de a könyörületességét is meg akarja mutatni. Milyennek ismerjük meg Őt elsősorban? Könyörülő Istennek, aki megszabadít bennünket. Bíz-
zunk egyedül Őbenne, az irgalmas és könyörülő Atyában, és ne felejtünk el hitből, őszinte bűnbánattal könyörögni Őhoz-
zá szabadításért. Mert ha hisszük, hogy Ő kö-
nyörülő, akkor abból az is származik, hogy hisszük, hogy Ő meg is szabadít. Adja az Úr, hogy így lássuk Őt, hogy hitünkben így erősödjön meg az Isten iránti bizalom.

Imádkozzunk!

Mennyei Édesatyánk a mi Urunk Jézus Krisztus által, gyakran oly felfoghatatlan számunkra a Te utad, és sokszor csak kérdéssel tudunk felkiáltani Hozzád: miért hagytad, hogy így legyen, hogy így történjen? Gyakran nem értjük meg a szenvedés okát, és gyakran kiáltunk Hozzád segítségért anélkül, hogy komolyan Benned bíz-
nánk. Mindenhol keresünk szabadulást, magunk akarjuk azt véghezvinni, és a hit még sokszor oly gyenge bennünk ahhoz, hogy egyedül Benned bízunk.

Köszönjük, hogy Te mindezek ellenére is könyörülő és irgalmas vagy. Köszönjük, hogy a bűn rabságában élők szánakozol, nem megveted őt, nem ítéleteddel látogatod meg (noha méltó volna rá), hanem irgalmaddal könyörülsz. Hálát adunk Neked, hogy ezért mentettél meg bennünket is Jézus Krisztusban, és hogy ezt a könyörületet lát-
hatjuk Benned nap mint nap. Szeretnénk kérni, hogy ragyogtasd ezt is fel számunk-
ra újból és újból, hogy sose felejtünk el, hogy sem az ébredés, sem más szabadulás nem nekünk, hanem egyedül Neked köszönhető, és nem azért, amit mi teszünk, hanem azért, amit Te. Segíts ebben bízunk, és ezáltal is Téged dicsőíteni, magasztalni, Ne-
ked adva mind a szabadulásnak, mind pedig a könyörületnek dicsőségét. Könyörgünk, hogy hadd tanuljunk meg ezt is Tőled, hogy könyörületes vagy, és nem áldozatot akarsz

ISTEN FELÉBRESZTI EGYHÁZÁT: MEGMUTATJA ...

tőlünk (azt, hogy másokat feláldozzunk törvényeskedésünkkel), hanem irgalmasságot. Köszönjük, hogy Te vagy az, aki ezt el tudod bennünk végezni.

Kérünk, hogy valóban lásd meg életünket, halld meg fohászainkat, ismerd meg szenvedéseinket, és köszönjük, hogy reménykedhetünk, hogy ezt Te meg is tetted már azelőtt, hogy kértük volna. Könyörülj rajtunk, hogy mi is tudjunk Téged látni, hallani, ismerni.

Imádkozunk egyházunkért, adj megtéréseket, ébredést a Te könyörületedért és irgalmadért. És kérünk, hogy ami ebből ránk feladatként bízatik: az evangélium hirdetése, megélése, abban Te segíts meg minket.

Könyörgünk, őrizd népünket is. Hadd kérjünk annak vezetőiért, add, Urunk, hogy a Te Igéd vezesse döntéseiket, hadd hallják meg az evangéliumot, és hadd térjenek meg.

Könyörgünk családjainkért, hogy Te legyél az úr azokban.

És kérünk Téged, hogy vezess minket a hétköznapiak során. Újból és újból el fogunk bukni, újabb és újabb szenvedés ér bennünket, segíts, hogy sose felejtsük el, hogy ki vagy Te. Könyörgünk, hogy ígéreted szerint maradj velünk minden napon, és ez a jelenléted hadd legyen számunkra bátorítás, figyelmeztetés, de mindenekelőtt reménység, amely hála és neved dicsőítésére indítson bennünket.

Így áldunk és magasztalunk Téged, mindenható Úr, mennyei Édesatyánk, szabadító Jézus Krisztus, vigasztaló és megszentelő Szentlélek. Legyen áldott a Te háromszor szent neved!

Ámen.

298,1-5 ének

1. Jer, Krisztus népe, nagy vígan Mind egy öröme keljünk,
És egybeforrva, boldogan Csak arról énekeljünk,
Hogy könyörülő Istenünk Mily áldott csodát tett velünk,
Mit drágán szerzett nekünk.

2. A Sátán tett rám rabigát És már halálba veszem,
A bűn gyötört éj- s napon át, Mert benne gyökereztem.
Mind jobban elsüllyedtem én, Nem volt számomra már remény,
Megült a bűnnek átka.

3. Nem használt, sőt káromra lett, Ha bármi jót is tettem,
Mert az égi ítéletet Önkényből megvettem.
Mégis kínozott a félelem, Hogy csak a halál van velem
És a poklokra hullok.

4. Ám az örök szent irgalom Nagy ínségem megszánta,
És könyörülvén ily bajon, Megenyhíteni kívánta.
Mint jó Atya, szívébe vett, Nem játék volt, amit megtett
Legfőbb kincsével értem.

5. Így szólott Egyszülöttjéhez: Jött irgalomnak éve,
Én diadalmam, menj, siess, Légy népem üdvössége,
Bűn átkából segítsd ki hát, Fojtsd meg a ráleső halált:
Az embert térítsd hozzád.